

Al ruim een week in Israël en nog geen letter op papier! Ga ik even iets aan doen.... en beginnen bij het begin. Na nogal wat slopende weken met regelen en bedenken van "wat kan er wel mee en wat niet?", "wat sturen we vooruit en wat nemen we per vliegtuig mee?", "zijn alle zakelijke dingen wel goed geregeld?", etc, etc, besluiten we om op zaterdag 27 maart om 18.50u letterlijk te stoppen met "doen". De twee koffers gaan dicht, de vijf kratten gaan dicht en de banden erom, de grote weekendtas met o.a. duikvinnen idem en de twee flightcases staan ook klaar. Alles onze bus in, terwijl we hier mee bezig zijn komt buurman Arie-Jan thuis. Hij brengt ons over tien minuten naar Schiphol. Eenmaal op Schiphol krijgen we alle spullen op twee karretjes en leveren we met veel plezier onze dikke jassen in. Die mogen straks met Arie-Jan mee terug naar de Singel! Koffie is op deze Internationale vluchthaven niet te verkrijgen, tenminste niet op een afstand dat de koffie nog warm is als je terugkomt bij de bagage. Na nog wat kletsen met Arie-Jan gaan we langzaam richting inchecken. We zijn op tijd voor een plekje voor lange benen en de kratten en koffers gaan zonder controle richting vliegtuig. Gemakkelijk voor ons maar gezien de vele electronica in de kratten moet je gewoon erkennen dat de beveiliging drie keer niets is. Bij El-Al was ons dit niet gelukt. Hoe dan ook, de 180 kilo aan bagage (incl. handbagage) mag mee, en we hoeven slechts voor 100 kilo aan overgewicht te betalen. De derde reden waarom we met Transavia vliegen; zij berekenen 5 Euro per extra kilo i.p.v. 19 US dollar.

Volgens planning zouden we om 23.50u vertrekken, door vertraging werd het 01.20u. De meeste passagiers zijn Joden (seculiere en gelovige) die voor Pesach naar Israël gaan. De kinderen, waaronder een baby van vijf weken "oud" aan boord gedragen zich kranig, dit zou later alleen maar sterker worden. We proberen te gaan slapen maar dat lukt niet. We kijken jaloers naar de mensen die het wel kunnen. Het begint langzaam te dagen dat het dan echt gaat lukken om naar Israël te gaan. Zo tegen 06.00u zitten we boven Tel-Aviv, de eindbestemming. Hier draaien we echter rondjes want wat blijkt: door de mist kan er niet geland worden! Na een korte periode van rondcirkelen onderneemt de piloot een poging om te landen; als een baksteen naar beneden en als een idioot weer omhoog. Maar goed dat we voor de maaltijd bedankt hebben, anders hadden we er twee keer "plezier" van gehad. En dan de grap van de dag, we moeten uitwijken naar de luchthaven van Uvda (ligt een uurtje rijden van Eilat). Daar aangekomen verdwijnt onze hoop dat we hier dan misschien ook "uit kunnen stappen" al snel, we mogen gezien veiligheidsredenen niet van boord. Uvda Airport is klein en kan de vele uitwijkende vliegtuigen niet goed verwerken. Alle vliegtuigen moeten natuurlijk ook bijtanken voor de verlate retourvlucht naar Tel-Aviv, en onze Nederlandse piloot heeft duidelijk geen (Israëlische) kaas gegeten van onderhandelen. Eerst hebben we wel de brandweerwagen bij het vliegtuig (voorschrift bij het tanken) maar geen tankwagen, en dan omgekeerd. Na nog een uur komt hij met de mededeling dat "wij, als klein Nederlands vliegtuigje, als laatste geholpen worden met tanken en dat alle grote Israëlische vliegtuigen voor gaan.....". Een geval van het Calimero-syndroom. Hij moet nog veel leren. Kortom, na vijf uur wachten met steeds meer Israeli's die balen als een stekker (wij overigens ook) die als enige geste één glaasje limonade krijgen (verder is er letterlijk niets aan boord), vertrekken we naar Tel-Aviv.

We zijn dolblij als we daar kunnen uitstappen. Het is al lekker warm inmiddels (het is nu 14.00u). Na lang wachten bij de paspoortcontrole, waar we zelf overigens geen problemen ondervinden, is het een enorme opluchting om te zien dat letterlijk alles qua bagage op de band staat. Weer twee karretjes met spul, en zonder hinder door de douane. Henk zoekt een taxi-chauffeur met veel vrachtruimte en na een uur staan we bij Riki & Dror in Moshav Newe Yarak voor de deur. Dror is vanochtend naar Tel-Aviv gekomen om ons op te halen, maar door de mist ging dat dus echt de mist in. Riki maakt met Ziv (dochtertje, 1 jaar en 3 maanden) op haar arm lunch voor ons klaar, en daarna duiken we lekker het bed in. Maar niet voor lang, Dror wil onze huurauto ophalen. Henk weet zich net voldoende wakker te krijgen om deze taak te volbrengen, en komt terug met een KIA Carnival. Na wat spelen met Ziv en Guy (zoontje, 4 jaar) en het uitzitten van het hele "naar bed ritueel", eten we met z'n vieren thuis. We kletsen wat bij en dan gaan we snel slapen, we zijn bekaft.

verslag1.txt

Na lekker uitslapen en ontbijten gaan we rond 11.00u richting IKEA in Tel-Aviv. Ik geniet van het rijden met de KIA in dit met zon overgoten land. We vinden IKEA snel. Het is een rare ervaring om te zien dat op de andere taal na het concept IKEA hier geheel hetzelfde is. We lopen met onze uitgescheurde bladzijdes uit de Nederlandse catalogus rond en bestellen het ene na het andere en noteren de nummers van de dingen die we zelf in het magazijn kunnen pakken. De verscheidenheid aan artikelen is wel kleiner maar op het bed na slagen we qua wensenlijstje. Na een korte pauze, duiken we de keukenspullen afdeling in en na het leegplukken van het magazijn en het ophalen van de grote dingen, regelen we het transport voor de meubelen. De matrassen en al het kleine spul proppen we in de KIA. Tegen 17.00u zijn we weer bij Riki & Dror. De zus van Riki komt vanavond oppassen dus we kunnen uit eten gaan, voor Dror voelt dat als een avondje buiten de gevangenis, dus dat geeft wel aan hoe zij aan een uitje toe zijn. Gezien de "balakan" (met zachte k) wat herrie, drukte betekent, van de kinderen (hoe lief ze ook zijn) kunnen we er ons iets bij voorstellen. Het is al tegen 21.00u maar we kunnen zo in ons t-shirt naar buiten, het is lekker warm. Ergens, wat wij niet meer zouden kunnen terugvinden, gaan we eten. We horen kikkers en krekels en het vakantiegevoel begint te groeien. Het eten is zalig en we kletsen gezellig, ook Riki doet leuk mee, ondanks het feit dat ze zich onzeker voelt met Engels. Altijd nog veel beter dan ons Ivriet!

De volgende dag (dinsdag 30 maart) vertrekken we in de ochtend naar Eilat. Alles, echt alles, past in de KIA! De matrassen gaan op dak, maar dat waren we so wie so al van plan. Riki komt ons nog even uitzwaaien en dan gaan we op pad. De route beschrijving van Dror is dusdanig dat we op de goede weg blijven. Via Ashdod naar Beersheva, dan naar Dimona en vervolgens Eilat. Vooral bij Beersheva komen bijbelse plaatjes te voorschijn. Groepen schapen of geiten met herders (jong en oud) langs de weg en geloof ons, het is voor ons kaaskopen raar om kamelen aan touwen te zien grazen in weilandjes. Op een gegeven moment zie ik in de verte iets groots bruins langs de weg liggen, m'n eerste ingeving dat het een dood beest moet zijn, blijkt helaas te kloppen. Het is een kameel die het dus echt niet meer doet, met gaten waar ze niet horen, jakkes! Even verderop zien we de eerste borden "oppassen voor kamelen!", maar later zien we er nog een liggen. 's Avonds moet het onvermijdelijk zijn om die gevallen te ontwijken want wegverlichting is er niet.

Langzaam aan zien we het qua groen wat meer "kaler" worden. In Tel-Aviv en omgeving kon je duidelijk zien dat het lente is, veel groen, klaprozen, koolzaad en mooie planten in de tuinen. Ook de gewoonte dat je in Nederland een zeer korte tijd mimosa in een plastic zak kan kopen is inmiddels een wat zielige ervaring geworden, hier staan complete mimosa struiken langs de rijweg. Niks geen vijf takjes in een zakje! Maar hoe meer richting zuiden hoe minder het groen, de palmen blijven wel aanwezig.

Onderweg komen we wel wat controleposten tegen, maar we kunnen gewoon doorrijden en zwaaien dan ook vriendelijk. Als we de bergen van Eilat zien worden we zo mogelijk nog blijer. Deze weg hebben we al diverse keren gereden maar de verschillende kleuren van de bergen en het strijklucht van de zon op de bergen, het blijft indrukwekkend. Zo tegen 17.00u staan we voor "ons huis", we sjouwen alles naar binnen en de buurman van de unit (tot "woning" verbouwde garage naast het huis) komt kijken wat er allemaal gaande is. We zullen hem nog vaak zien.... Na wat dingen uitpakken en een beetje uitrusten, besluiten we wat boodschappen te gaan doen in de supermarkt. Als we buiten komen zien we Roded (de leuke buurman van nummer 16) en z'n pa. De verwelkoming is weer hartelijk (bij deze mensen zijn we in december uitgenodigd voor Shabat). Yuval, de oudste dochter komt ook 'Shalom' zeggen. Na een kletspraatje gaan we op weg. Bij de supermarkt is het lekker druk, we zijn al gewaarschuwd voor de Pesach (Pasen) drukte. Bij de kassa's hangt de sfeer die je in Nederland voelt bij de Kerst-drukke: complete oorlog als je niet oppast! Maar we slagen met vlag en wimpel en komen heelhuids buiten. Na een praatje bij en met Roded & Pazit (zittend in hun tuin) eten we wat en gaan snel naar bed.

Vandaag, woensdag 31 maart, komen ze om de internet- en de telefoonuitsluiting in orde te maken. Ook dit gaat voorspoedig (denken we) en voor de middag zijn alle twee de monteurs geweest. Hierna gaan we naar het adres wat we van Roded hebben gekregen voor o.a. de aanschaf van een telefoon en een koelkast. De laatste gezien de warmte geen onnodige luxe hier! wat voor ons zeer ongebruikelijk is, de koelkast komt nog dezelfde dag, super want gezien de

verslag1.txt

feestdagen is sneller beter dan later. 's Avonds gaan we weer naar de supermarkt om de nieuwe koelkast vol te stoffen met allerlei lekkers. De oven die in de keuken zit gebruiken we direct voor het verwarmen van de pizza's.

Donderdag, 1 april: Ken je die van "dat IKEA zou komen?", inderdaad, na een telefoontje blijkt dus van niet. Ze komen morgen. Niet echt een straf, want vandaag gaan we voor het eerst eens echt op onze "togus" zitten. Eerst een beetje in de tuin voor klooien, o.a. de bananenboom (echt!) verzorgen en hier en daar wat dood materiaal snoeien. Daarna de tuinstoelen naar buiten en lekker hangen. Aan de ene kant jammer dat we de spullen nu niet kunnen uitpakken, want we willen eigenlijk de zakenkant zo snel als mogelijk draaiend hebben, maar nood breekt wet. Laat in de middag gaan we naar HomeCenter voor de aanschaf van huishoudspullen (voor huisvrouwen die als kind al graag met water speelden is het hier ideaal, op twee kamers na liggen hier overal plavuizen), en wat electrisch spul. De goedkope boormachine die Henk koopt, blijkt een zeer goede investering later voor de IKEA spullen.

Het is overigens raar hoe snel het went dat het lekker warm is, we hopen dat de dozen met o.a. de zwemkleding snel zullen komen, zodat we binnenkort eens lekker naar het strand kunnen gaan. M'n voeten viere al dagen feest, gewoon met blote kakkies op de aangenaam koele (en niet koude) plavuizen en niks geen enge diep paarse tenen! We hopen dat de foto's de kleuren hier eer zullen doen, het intense blauw van de lucht, de kleuren van de bloemen. we zijn gelukkig geen winter-depri's, maar genieten doen we van dit moois.